

az egészségügy és az iskolák rombolására, nemet a pártfegyelemre, a képviselői védettségre, a korrupcióra, a visszahívhatatlanságra, nemet a külpolitikára, a költségvetésre, a képviselői fizetésekre, a pénzre, a bankokra.

Érdekes, hogy ezekben a kérdésekben a képviselők mind összetartanak. Még a legkülönfélébb ellenzékiek is.

Amire igent mondok:

Igent a megújulóakra, a szelíd közlekedésre, az összetartó családokra és falvakra, az alulról szerveződő demokráciára, a helyi gazdaságra, az erdőtelepítésre, a kertgazdálkodásra.

Üdv: *Dőry Pista*

Kedves Köz-életbarátaim,

most kaptam ezt a rövid írást alább, s nagyon alkalmas irányjelzőnek érzem. Nagyon sokszor próbáltam elmagyarázni ilyesmit - a politikával kapcsolatban: pontosabban éppen ezt. (Aláhúzások tőlem: zsgy.)

Imaszándék: 2018. január 31. - Szerda

Örömmel olvastam Dabóczi Kálmánnal, a BKK vezérigazgatójával készült interjút (<http://www.magnificat.ro:8187/imaszandek/2018-01-31>)! A mai világban kevesen vállalnak tudatosan embert próbáló nehéz feladatokat! Sajnos sokan úgy gondolják, hogy ha keresztények lettünk akkor kerülni kell a rázós pályát, távol kell maradni mindattól mi nehézséggel, küzdelemmel jár, ami bepiszkíthatja kezünket, lábunkat!

Az igazi Krisztus követő bevethető, vállalja az étellel együtt járó gondokat, problémákat, mer elindulni a világot tovább teremtő Krisztus nyomában. Az igazi keresztény nem gazdag ifjú, nem megy vissza a kényelmes, meleg kuckójába, hogy ott jólfésült, mindent jobban tudó megmondó emberként élje a veszélytelen életét! Az igazi jó keresztény elfogadja, hogy az út sara bemocskolja lábát, megy a Mestere nyomában az apostolok, a szentek útján még ha az út a Golgota felé is vezet!

Szeretettel kérek, hogy imádkozzunk a felelős beosztásban dolgozó keresztény testvéreinkért, a köztisztviselőkért, politikusainkért, hogy hivatásukat egyeztetni tudják hitükkel, és munkájuknak gyümölcse beérjen, mindannyiunk örömére!

Zsombok György

GYULAY ENDRE

A NAGY SZAVAK EL NE VAKÍTSANAK!

Sok rendszert átéltem. Gyerekfejjel Horthy Miklós kormányzását, amikor korábban fejeztük be a tanévet, mert az iskolánk kellett a német megszállóknak, menekülés-eltem át a szovjet megszállás kezdetét, káplánként

Rákosit, befizettem a kötelező önkéntes békekölcsönt, láttam az 1956-os menekülők egy részét, és magam is tapasztaltam a Kádár-uralom rendőrszobai kihallgatását.

A Grósz Károly-i időben lettem püspök. Majd az úgynevezett rendszerváltás utáni választások utáni váltásokat is megéltem. Láttam a 99,5 százalékos győzelmet és a többpártrendszeri győztesek gyors bukását.

Óriztem a Kun Béla vezette csapat miatt lámpavason függő nagybátyám emlékét. Újratemettem, csendesebb időkben, másik nagybátyámat, akit a szovjet megszállás idején hívtak be, és már nem állt módjában élve visszatérni feleségéhez és kisfiához.

A több mint nyolcvan év alatt volt lehetőségem tapasztalatokat gyűjteni.

1991 augusztusa volt. II. János Pál pápa, leszállva a repülőről, megsókolta a magyar földet, és köszöntőbeszédet mondott.

Íme, egy része: *„Kedves testvéreim, a rettenetes háború és a rákövetkező évtizedek szörnyű pusztítást okoztak országokban. De most lehetővé vált, hogy a múlt romjain új világot építsetek. Követve elődeitek példáját, akik soha sem engedték kialudni a reménység lángját. Minden nemzeti sorscsapás után megvolt bennük a bátorság és az erő az újrakezdéshez, életük megújításához.”*

Majd pár mondat után így folytatta: „Hazátok most teljes függetlenséget vívott ki, és szabadon építhetitek a nemzet életét. Most azonban újabb ellenérdekek jelentek meg a láthatáron, másféle nehézségeket kell legyőznotök, más ábrándokat szétoslatnotok. A társadalom belső nehézségeire gondolok, az egyes személyek és csoportok önző érdekeire, amelyek szembefordítják egymással az embereket. Történelmetek arra tanít, hogy mindez a jövőtököt sodorhatja veszélybe, és megghiúsíthatja erőfeszítéseiteket egy igazságosabb és emberibb társadalomért.”

Huszonhét év telt el e beszéd elmondása óta, de sajnos ma is igen megfontolandó, követendő, ha igazi magyar jövőt akarunk népünknek biztosítani.

A pápa a szentmise végén így szólt: „Ti, magyar testvéreim, legyetek tudatában annak a nagy szerencsének, melyet jövőtök számára az a szabadság jelent, amelyet visszafordíthatatlanul megszereztek. Becsüljétek meg és éljétek helyesen a szabadsággal.”

Manapság próbálok szétnézni országunk életében. Hallom a tévében, a rádióban a pártok nyilatkozatait. Magukról alig beszélnek, de tele vannak a másik párt hibáinak, sőt bűneinek felsorolásával.

A kormány elmulasztotta, elhanyagolta... s jön a felsorolás. Nem azt sorolják, amit jól tett. Korrupció itt, jogtalan tékozlás amott. Érdekes, hogy hónapokkal, sőt évekkel ezelőtt még nem látták, vagy ha igen, nem tettek feljelentést, nem kértek kivizsgálást. Egyik-másik biztosan nem is igaz, de hangulatot rágalommal is lehet kelteni.

Ez a személy jó lesz miniszterelnöknek, halljuk. Indok, az nincs. Aki vezetőként hangosan beismerte és világgá kürtölte hazugságait, hamis jelentéseit, ma már újra alkalmas a közélet vezetésére. Bár a hivatali eskü sok mindenre kötelezi, de a választók, akiknek érdekeit, igényeit képviselni megválasztották, vissza nem hívhatják. Az országos károkért felelősségre nem vonják.

A mások szapulása mellett egy-egy terület rendbetételét is kítűzik. Egészségügy rendezése, korrupció felszámolása, iskolaügy modernizálása, fizetésemelés, sőt annak nyugati szintre hozása, munkanélküliség felszámolása, segélyezettek életszínvonalának emelése, adócsökkentés, nyugdíjemelés stb., stb. Csak azt nem teszik hozzá, hogy miből, honnan teremtik meg az ehhez szükséges forrásokat.

Még egy terület van, amely – gondolom – nagyban befolyásolná a választókat: melyik ország érdekei, befolyásának biztosítása miatt kellene bejutni a képviselők közé. Volt már Hitlerünk és Szálásink, volt egy Sztálinunk és Rákosink, volt 1956, amikor amerikai segítséggel biztattak a Szabad Európa Rádióban. Most van-e a világkormányának való kiszolgáltatottságot ígérő pártunk?

„A világon két dolog végtelen: a világegyetem és az emberi hülyeség. Bár az elsőben nem vagyok biztos.” Albert Einsteinnek tulajdonítják e mondatot. S mivel kaptam egy hosszabb írást, idézek belőle kicsit: „A középkori háborúk mögött mindig pénzügyi csoportok álltak. Két uralkodót összeugrasztottak, mindkettőt eladósították és rablőháborúba kényszerítették. Egyik biztos győzött, visszafizette az adósságot, a másik javai pedig átvándoroltak a bankárok tulajdonába.”

„Már az 1789-es francia forradalmat is ők robbantották ki. XVI. Lajos nyakig el volt adósodva feléjük, és nem tudta visszafizetni a kölcsönt. Ekkor döntöttek Lajos és az egész francia nemesség likvidálása mellett.”

„Létrehozták a demokráciát, amiben már nem az uralkodókat, hanem a népet adósították el képviselőik által. Ugyanis a népet nem lehet leváltani. Így az adósság mindig megmarad, csak a politikusoknak hazudott saját ügynökeiket váltják le. Sok hülye elhiszi, hogy valódi demokráciában él. Pedig ordítóan nyilvánvaló, hogy egy olyan rendszerben, ahol négyévente egy nap demokrácia van (a választások), az nem lehet sem demokratikus, sem szabad. Az egyetlen szabadságunk csak az, hogy mi választhatjuk ki, melyik politikusnak hazudott ügynökük foszt ki minket.”

Az idézet gunyoros, nem teljesen igaz, de a választás demokráciája megfosztja a választót a beleszólástól, hiszen még a megválasztott is, ha nem a pártja gombját nyomja meg, csupán pénzbüntetésre lesz ítélve a pártja részéről. A polgár a féligazságok és csalétek helyett a teljes igazság kimondása és a felelősség vállalása mellett tud csak szavazni.

Gondolom, a kormányon lévők és az ellenzék nem ellenségek, hanem az ország javát akarják, ezért nem harcra, hanem párbeszédre lenne szükség, a közjót előmozdító döntésekre. Erkölcsi alapon vállalkozzanak arra, hogy a nép felelős vezetői lehessenek.

Isten adjon fényt minden magyarnak az idei választásokon!

A szerző nyugalmazott megyéspüspök

ROMHÁNYI TAMÁS AZ IDŐMILLIOMOS

Miután az altatásból felébredt, Kardos Mihály korábbi szegedi plébános arcán békés mosollyal hallgatta végig a főorvos beszámolóját a műtétről, melynek során tőből eltávolították a jobb lábát. Tizenkét évvel korábban a bal lábát kellett amputálni, majd állapota súlyosbodásával menthetlenné vált a másik is. Amikor a főorvos kiment, egyik betegtársa megjegyezte: ha mindkét lábát elveszítette volna, ő megkérné egy barátját, hogy inkább löje föbe. Hát nekem nincs ilyen barátom, mondta neki az idős pap. Azt hiszem, kénytelen leszek másik utat választani.

Felépülésének hetei alatt azzal kellett szembesülnie, hogy most már nem tud saját magáról gondoskodni, ezután mások segítségére szorul. Amíg múlttal és járókerettel önállóan közlekedni tudott, reggelenként eljárt a misére, délelőttöként a gyóntatófülkében ülve fogadta az embereket. Ennek vége.

Kardos Mihály hajléktalanok közé költözött, a szegények életét választotta.

Várják őt az egyházi előljárók által ajánlott szeretethonban. Jó hírű és méltó intézményben, ahol sokan sze-